

ΑΓΚΟΥΣΤΙΝΑ ΜΠΑΣΤΕΡΡΙΚΑ

Οι ανάξιες

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.»

Εκδόσεις Πατάκη — Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία — 649

Αγκουστίνια Μπαστερρίκα, *Οι ανάξιες*

Agustina Bazterrica, *Las indignas*

Μετάφραση: Χριστίνα Θεοδωροπούλου

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Επιμέλεια-διόρθωση: Αχιλλέας Χρηστίδης

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Το εικαστικό εξωφύλλου παραχωρήθηκε

από τον αρχικό δικαιούχο στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ, 2025

Copyright © Agustina Bazterrica, 2023

c/o Schavelzon Graham Agencia Literaria

www.schavelzongraham.com

Copyright® για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2023

Πρώτη έκδοση στην ισπανική γλώσσα από τις εκδόσεις

Alfaguara, Μπουένος Άιρες, 2023

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Νοέμβριος 2025

KET Z115 ΚΕΠ 713/25

ISBN 978-618-07-0720-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ (ΣΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΚΑΠΟΙΑ ΟΥΡΛΙΑΖΕΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. Ελπίζω να είναι η Λούρδες.

Έχωσα κατσαρίδες στο μαξιλάρι της και έραφα τη μαξιλαροθήκη για να μην μπορούν να βγουν εύκολα έξω, για να περπατάνε κάτω απ' το κεφάλι της και πάνω στο πρόσωπό της (μακάρι να της μπουν στ' αυτιά και να χωθούν στα τύμπανα, να νιώθει τα κατσαριδάκια να γρατζουνίζουν τον εγκέφαλό της). Άφησα πολύ μικρά κενά, για να μπορούν να ξεγλιστρούν σιγά σιγά, με κόπο, όπως κάνουν όταν τις παγιδεύω (τις εγκλωβίζω) μέσα στα χέρια μου. Μερικές δαγκώνουν. Έχουν ευέλικτο σκελετό, λεπταίνουν για να περάσουν μέσα από πολύ μικρές τρύπες, ζουν ακέφαλες για αρκετές μέρες, μπορούν να μείνουν κάτω από το νερό για μεγάλο χρονικό διάστημα, είναι συναρπαστικές. Μου αρέσει να πειραματίζομαι μαζί τους. Τους κόβω τις κεραίες. Τα πόδια. Τους καρφώνω βελόνες. Τις συνθλίβω με ένα γυάλινο ποτήρι για να εξετάσω επισταμένως αυτό τον πρωτόγονο, ζώωδη σκελετό.

Τις βράζω.
Τις καίω.
Τις σκοτώνω.

* * *

Γράφω με αυτό το μικρό μυτερό φτερό που φυλάω επιμελώς στο στρίφωμα του λευκού νυχτικού μου, με το μελάني που κρύβω στο πάτωμα, κάτω από τις ξύλινες σανίδες. Σε αυτές τις κόλλες χαρτί που, αν χρειαστεί, τις κουβαλάω μαζί μου, ακουμπισμένες στο δέρμα μου, κοντά στην καρδιά μου, στηρίζοντάς τες με έναν ζωστήρα που έχω φτιάξει, κρυμμένες κάτω από τον γκριζοχιτώνα, τον ίδιο που φορούσαν κάποτε οι άντρες που ζούσαν εδώ. Πιστεύουμε ότι ήταν ιερείς, μοναχοί, μέλη θρησκευτικού τάγματος. Άνθρωποι λιτοί, που είχαν επιλέξει να ζουν όπως στον Μεσαίωνα. Άνθρωποι που έχουν πεθάνει, και κάποιες λένε ότι μπορείς να τους δεις με την άκρη του ματιού μέσα στο σκοτάδι. Φημολογείται ότι όταν Εκείνος και η Ηγούμενη έφτασαν εδώ από τη ρημαγμένη γη, από τον κόσμο που κατέρρευσε, δεν βρήκαν κινητά τηλέφωνα ούτε υπολογιστές.

* * *

Μία ομάδα εκλεκτών μπήκε στο Παρεκκλήσι της Ανάληψης. Ήταν τρεις Μικρότερες Αγίες, που οδηγήθηκαν στο ιερό. Είχαν τα χέρια τους ακουμπισμένα στους ώμους των θεραπεινίδων που τις οδηγούσαν. Ήταν όμορφες,

όπως μπορεί να είναι μόνο όποια την έχει αγγίξει ο Θεός. Ο αέρας διαποτίστηκε από ένα γλυκό, φρέσκο άρωμα. Το άρωμα του μυστικισμού.

Ο ήλιος φώτισε τα βιτρό και το Παρεκκλήσι της Ανάληψης γέμισε μικρά ημιδιάφανα στολίδια, που σχημάτισαν ένα εφήμερο μωσαϊκό.

Ένα σύννεφο σκέπασε τον ουρανό και τα διάφανα χρώματα διαλύθηκαν, αλλά παρατηρήσαμε, πεντακάθαρα, ότι μια γραμμή από αίμα έτρεχε στο μάγουλο μιας από τις Μικρότερες Αγίες και λέκιαζε τον λευκό χιτώνα της. Καταλάβαμε όλες ποια τούς είχε ράψει τόσο άσχημα τα μάτια πριν από την τελετή. Η Μαριέλ. Η άχρηστη, η ανίκανη Μαριέλ, που σκούπιζε τις παλάμες των χειρών της στον γκριζό χιτώνα της και τα μάτια της γυάλιζαν καθώς μας κοίταζε με περίλυπο ύφος. Αναρωτιέμαι ποιο να ήταν το προηγούμενο όνομα της Μαριέλ.

Η Ηγουμενή στεκόταν στο σκοτάδι, στο πλάι του ιερού. Βλέπαμε τη μία από τις μαύρες αρβύλες της να χτυπάει ρυθμικά και ανεπαίσθητα το ανοιχτόχρωμο ξύλο του πατώματος. Αρβύλες για πόλεμο, όπως το παντελόνι που φοράει, μαύρες, στρατιωτικές. Δεν μπορούσαμε να διακρίνουμε αν κρατούσε τη βίτσα δίπλα στο άλλο πόδι, αυτό που παρέμενε στο σκοτάδι. Ξέραμε ότι βρισκόταν κι Εκείνος στο ιερό, πίσω από το ξύλινο καταπέτασμα, αυτό το τρίπτυχο παραβάν που μας εμποδίζει να τον δούμε. (Οι μόνες που έχουν το προνόμιο να τον βλέπουν είναι οι εκλεκτές και οι Πεφωτισμένες.) Μίλησε. Μας είπε ότι για να γίνουμε Πεφωτισμένες πρέπει να απαρνηθούμε την καταγωγή μας, τον λάθος Θεό,

τον φεύτικο υιό, την αρνητική μητέρα, τις τετριμμένες ιδέες, τη νυχτερινή ακαθαρσία που σέφνεται ανεπαίσθητα και αργά μέσα στο αίμα μας.

Κοίταξα τις φλέβες στους καρπούς μου και άγγιξα με το δάχτυλο μια μπλε γραμμή.

Εξαγνισμός.

Μας αποκάλεσε ανάξιες, όπως κάθε φορά, όπως κάνει όταν μαζευόμαστε στο Παρεκκλήσι της Ανάληψης κάθε τρεις ή εννιά μέρες (ποτέ δεν ξέρουμε πότε ακριβώς θα μας καλέσουν). Είπε ξανά τη λέξη «ανάξιες», και στους πέτρινους τοίχους δημιουργήθηκε μια αντήχηση, λες και η φωνή του έχει τη δύναμη να ενεργοποιεί καθετί αδρανές.

Οι Μικρότερες Αγίες έψαλλαν τον Πρωταρχικό Ύμνο, τον αυθεντικό, έναν από τους πιο σημαντικούς, τον ύμνο με τον οποίο επιβεβαιώνουν το άγγιγμα της θεότητας. Δεν καταλαβαίνουμε τι λένε, είναι μια γλώσσα που γνωρίζουν μόνο οι εκλεκτές. Εκείνος μας εξήγησε για άλλη μια φορά ότι ο ύμνος λέει πώς ο Θεός μας, μέσω των Πεφωτισμένων, μας προστατεύει από τη μόλυνση, διακηρύσσει ότι «δίχως πίστη δεν υπάρχει καταφυγή».

Έπειτα από μια δραματική σιωπή, οι Μικρότερες Αγίες συνέχισαν να φάλλουν. Είδα να βγαίνουν απ' το στόμα τους χιλιάδες λευκά πέταλα που γέμισαν τον αέρα, πέταλα από κρινολούλουδα που λαμπύριζαν μέχρι να εξαφανιστούν. Οι φωνές τους είναι ικανές να συντονίζονται με τις συμπαντικές νότες, να δονούνται με το φως των αστεριών (γι' αυτό τους ράβουν τα μάτια, για να μην περισπάται η προσοχή τους από τα εγκόσμια, για να

μπορούν να συλλαμβάνουν τις ηχητικές δονήσεις που εκπέμπει ο Θεός μας). Οι Ιεροί Κρύσταλλοι κρέμονταν στον λαιμό τους ως σύμβολο και ένδειξη της αγιότητάς τους. Οι διάφανοι χαλαζίες της αγνότητας. Φορούσαν χιτώνες κατάλευκους, χωρίς ψεγάδι. Τις ακούγαμε σιωπηλές, εκστασιασμένες και ανακουφισμένες, γιατί η *carrella* φαλμωδία μάς αποσπούσε από τον θόρυβο των γρύλων, αυτό τον ήχο που μοιάζει με υπνωτική μανία.

Συνέχισαν να ψάλλουν τον Πρωταρχικό Ύμνο ώσπου και οι τρεις άρχισαν να αιμορραγούν ταυτόχρονα. Η Μαριέλ έπνιξε μια κραυγή και ξερίζωσε μια τούφα απ' τα μαλλιά της. Την κοιτάξαμε όλες, εστιάζοντας στο σχεδόν φαλακρό κεφάλι της. Όταν ήρθε εδώ είχε όλα της τα μαλλιά και δεν είχε προσβληθεί από τη μόλυνση, γι' αυτό δεν την προόρισαν για θεραπεινίδα. Δεν καταλαβαίναμε γιατί επέμενε να παραμορφώνει τον εαυτό της. Κάποιες χαμογελάσαμε με χαρά, γιατί θα υποβαλλόταν σε παραδειγματική τιμωρία. Άλλες έκρυψαν το πρόσωπό τους στα χέρια τους, προσποιούμενες ότι προσεύχονταν, για να κρύψουν την ικανοποίησή τους.

Οι Μικρότερες Αγίες, στο ιερό, συνέχισαν να ψάλλουν, αλλά εμείς αφαιρεθήκαμε σκεπτόμενες ποια από εμάς θα επέλεγαν να καθαρίσει το αίμα από το πάτωμα, ποια θα περνούσε όλη τη νύχτα με τις Μικρότερες Αγίες για να τους γιατρέψει και να τους ράψει ξανά τα μάτια, και ποια θα τιμωρούσε τη Μαριέλ. Είχα από καιρό στο μυαλό μου μια παραδειγματική τιμωρία. Έσιμιξα τα χέρια και ικέτεψα να λάχει σ' εμένα να την πραγματοποιήσω.

Μία από τις Μικρότερες Αγίες λιποθύμησε και οι

θεραπαινίδες την έσυραν από τα χέρια και τη μετέφεραν στους θαλάμους των εκλεκτών. Η Ηγουμένη στάθηκε στη μέση του ιερού και μας έκανε νεύμα να αποσυρθούμε. Εκείνος παρέμενε πίσω από το καταπέτασμα, ή έτσι νομίζαμε, γιατί ποτέ δεν μπορούμε να δούμε πότε φεύγει. Δεν ξέρουμε πώς μοιάζει. Κάποιες λένε ότι είναι τόσο όμορφος που σε πονάει να τον κοιτάς· άλλες, ότι έχει μάτια σαν κατερχόμενες σπείρες, μάτια διαταραγμένου. Όμως όλα αυτά είναι εικασίες, γιατί εμείς, οι ανάξιες, δεν τον έχουμε δει ποτέ.

Σηκωθήκαμε σιωπηλά, συγκρατώντας τον θυμό μας, κρύβοντας την οργή μας, επειδή δεν έχουμε πάντα την ευκαιρία να ακούσουμε τις Μικρότερες Αγίες να ψάλλουν. Είναι εύθραυστες και κάποιες δεν αντέχουν το βάρος των ιερών λέξεων που προφέρουν (αυτών των λέξεων που μας εξασφαλίζουν ότι δε θα χάσουμε τη σύνδεση με τον Θεό μας), δεν αντέχουν να βλέπουν την ιερή λάμψη στο σκοτάδι.

Σ' εμένα έλαχε να σφουγγαρίσω το πάτωμα και έχασα την απόφαση για την παραδειγματική τιμωρία της Μαριέλ. Οι φήμες λένε ότι θα πρέπει να γδυθεί και η Λούρδες να της καρφώσει μια βελόνα σε κάποιο σημείο του σώματός της. Είναι καλή ποινή. Απλή και κομψή. Θα ήθελα να την είχα σκεφτεί εγώ, αλλά η Λούρδες σκέφτεται τις καλύτερες τιμωρίες. Πάντα προτιμούν τις δικές της.

Να καθαρίσω το αίμα των εκλεκτών ήταν η δική μου προσφορά και η θυσία που απαιτήσε η Ηγουμένη.

Το Παρεκκλήσι της Ανάληψης ήταν στο μισοσκοτάδο, αλλά είχα ανάψει μερικά κεριά για να μπορώ να βλέπω

τις κόκκινες κηλίδες στο πάτωμα. Οι φλόγες τρεμόπαιζαν και με το φως τους πρόβαλλαν μορφές πάνω στις πέτρες, σχέδια που χόρευαν στο ημίφως.

Οι Μικρότερες Αγίες (όπως και όλες οι εκλεκτές) έχουν πιο καθαρό αίμα, γι' αυτό δεν επιτρέπεται να το καθαρίσουν οι θεραπευνίδες. Το άγγιξα απαλά, προσπαθώντας να νιώσω την αλαφράδα, την απουσία των ανάρμοστων, υπόγειων σκέψεων, τα κατάλοιπα μιας κοιτίδας που αγνόσβηνε και την αγαλλίαση του να αποτελείς μέλος της Ιερής Αδελφότητάς μας. Έφερα το λερωμένο με αίμα δάχτυλο στη γλώσσα μου και ένιωσα τη γεύση από φτερωτά έντομα και νυχτερινά ουρλιαχτά. Κατάλαβα ότι μία από τις Μικρότερες Αγίες επρόκειτο να πεθάνει. Χάρηκα, γιατί όταν πεθαίνει μια εκλεκτή, οργανώνονται οι πιο ωραίες κηδείες. Αυτή τη φορά πρέπει να καταφέρω να διαλέξουν εμένα.

Καθώς καθάριζα, μία από τις Τέλειες Αύρες μπήκε αιωρούμενη θαρρείς και κάθισε σε ένα στασίδι. Δε με είδε, γονατισμένη καθώς ήμουν στο πάτωμα. Παρότι ήξερα ότι δεν μπορούσε να με ακούσει, έμεινα ακίνητη, ασάλευτη, γιατί δεν είχα ξαναδεί ποτέ πριν μία από αυτές τις εκλεκτές. Την αναγνώρισα από τα στίγματα στα χέρια και στα πόδια, από τον διάφανο χαλαζία που κρεμόταν στο στήθος της (τον χαλαζία των εκλεκτών) και από τον λευκό, φεγγριστό χιτώνα. Τα μακριά μαλλιά κάλυπταν τα άχρηστα αυτιά της, αφού τα τύμπανά τους ήταν τρυπημένα. Οι θόρυβοι δεν μπορούν να διασπάσουν τη συγκέντρωσή τους. Είναι λίγες, μου έχουν πει. Κινούσε τα χέρια της αγγίζοντας κάτι στον αέρα.

Οι Τέλειες Αύρες μπορούν να αποκρυπτογραφήσουν τα θεία σημάδια, τα κρυφά σημεία που μας μεταδίδει Εκείνος στο Παρεκκλήσι της Ανάληψης. Γι' αυτό έχουν τα στίγματα, γιατί το γεγονός ότι κατανοούν τα μηνύματα του Θεού αφήνει ίχνη στο σώμα τους (πληγές στο εύθραυστο δέρμα, έλκη που δεν επουλώνονται ποτέ) ώστε να μην ξεχνούν την παρουσία του. Έμοιαζε να ακτινοβολεί ένα φως ικανό να καλέσει τους αγγέλους. Μισόκλεισα τα μάτια και κατάφερα να δω μες στο μισοσκόταδο την άλω που τη στεφάνωνε. Ήταν μια τέλεια φωταύγεια, γύρω από το κεφάλι της είχε φλόγινες λόγχοι που πάλλονταν με δική τους θέληση. Έκλεισα τα μάτια, έκθαμβη, και ένιωσα ότι ζούσε σε έναν άσπιλο χρόνο, όπου δεν υπάρχει πόνος.

Άρχισε να απαγγέλλει. Η φωνή της προκαλούσε μια αντήχηση σαν να έσπαγε γυαλί. Δεν μπόρεσα να καταλάβω την άναρθρη, κατακερματισμένη γλώσσα. Η Ηγουμένη όρμησε στο Παρεκκλήσι της Ανάληψης με ηχηρά βήματα και την πήρε από το χέρι. Οι εκλεκτές (οι ακρωτηριασμένες) ζουν πίσω από το Παρεκκλήσι της Ανάληψης, σε θαλάμους στους οποίους εμείς δεν έχουμε πρόσβαση. Οι μόνοι που μπορούν να μπουν μέσα είναι Εκείνος, η Ηγουμένη και οι θεραπεινίδες που τις φροντίζουν. Κάποια θα άφησε την πόρτα ανοιχτή και η Τέλεια Αύρα διέφυγε, αλλά η Ηγουμένη τής φέρθηκε ευγενικά, γιατί δεν επιτρέπεται να ξυπνάς μια Τέλεια Αύρα που απαγγέλλει. Το νήμα που τις συνδέει με τη δική μας πραγματικότητα μπορεί να κοπεί και να μείνουν παγιδευμένες στην Άυλη Διάσταση, τον τόπο που βρίσκεται πίσω από

τον αέρα. Αυτό έχει συμβεί μόνο με δύο εκλεκτές και δεν τις ξαναείδαμε.

Κάποια θεραπαινίδα θα τιμωρηθεί επειδή άφησε την πόρτα ανοιχτή. Η Ηγουμένη θα αναλάβει να την κάνει να ουρλιάξει.

Η Ηγουμένη με κοίταξε με οργή, αλλά εγώ χαμήλωσα το κεφάλι, όπως αρμόζει να κάνουμε μπροστά της, μπροστά στο μέγεθός της. Δεν ήθελα να αντικρίσω εκείνα τα μάτια, που κρύβουν μια καταιγίδα από πάγο.

Τελείωσα το καθάρισμα και κατευθύνθηκα προς το κελί μου. Περπάτησα στους διαδρόμους και λοξοδρόμησα για να δω τη μαύρη σκαλιστή πόρτα. Δεν υπήρχε κανείς και πλησίασα για να αγγίξω το ξύλο. Πίσω της βρίσκεται το Καταφύγιο των Πεφωτισμένων. Δε ζουν με τις εκλεκτές, γιατί είναι ο πολυτιμότερος θησαυρός της Ιερής Αδελφότητας (γι' αυτό δεν τις ακρωτηριάζουν όπως τις Μικρότερες Αγίες, τις Διάφανες του Πνεύματος και τις Τέλειες Αύρες). Ο διάδρομος είναι μακρύς, απομακρυσμένος από τα κελιά όπου κοιμόμαστε εμείς, οι ανάξιες. Είναι φωτισμένος με κεριά, που οι θεραπαινίδες τα αλλάζουν κάθε νύχτα. Σε αυτό τον διάδρομο υπάρχουν άδεια κελιά και στο κέντρο του βρίσκεται η πόρτα στην οποία έχουν πρόσβαση μόνο οι Πεφωτισμένες.

Ήξερα ότι είχα λίγο χρόνο, ότι το διακινδύνευα, αλλά χάιδεψα τα φτερά του αγγέλου που κρατάει το αρτοφόριο, τα πέταλα των κρίνων, το φτέρωμα του αηδονιού. Καθώς οραματιζόμουν τη μέρα που θα με έχριζαν Πεφωτισμένη (και όχι εκλεκτή, δε θέλω να γίνω εκλεκτή), τη μέρα που θα μου έδιναν τον Ιερό Κρύσταλλο και θα

άνοιγε για μένα αυτή η πόρτα, άκουσα ένα κλάμα σαν νιαούρισμα και μετά μια υπόκωφη κραυγή, μια κραυγή σαν βρυχηθμό, έναν σιωπηλό βρυχηθμό ζώου που παραμονεύει. Απομακρύνθηκα από την πόρτα και έφυγα τρέχοντας.

* * *

Δεν μπορώ να πω σε καμία ότι είδα μια Τέλεια Αύρα. Αν το κάνω, οι ανάξιες θα με κατηγορήσουν για πράγματα που δεν έκανα επειδή δεν ήταν εκείνες οι αποδέκτριες του θαύματος, επειδή είχα το θράσος να γίνω κοινωνός του θαυμαστού γεγονότος. Η Ηγουμένη θα με στείλει στον Πύργο της Σιωπής, κοντά στο Περιστύλιο του Εξαγνισμού. Ο Πύργος της Σιωπής (αυτό το μέρος που φοβόμαστε), πετρόχτιστος, μεσοτοιχία με το τείχος (πιστεύουμε ότι χρησίμευε στους μοναχούς ως παρατηρητήριο), με μικρά παράθυρα δίχως τζάμι, είναι πανύψηλος και κυκλικός, τόσο ψηλός που πρέπει να τεντώσεις τον λαιμό σου για να δεις πού τελειώνει, με ογδόντα οκτώ κρύα πέτρινα σκαλοπάτια, που σχηματίζουν μια σπειροειδή σκάλα.

Θα με παρατήσουν εκεί χωρίς νερό και φαγητό, μόνη μου στο αγριοκαίρι, με τον θόρυβο των γρούλων, αυτό τον αιθέριο και τρομακτικό ήχο που σε υπνωτίζει. Μακριά από τον Οίκο της Ιερής Αδελφότητας.

Με συντροφιιά οστά που λάμπουν στη σκοτεινιά.

* * *